

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/13/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8814204467
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8814204467.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci navrhovateľky, predtým odporkyne: Mgr. B. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom A. XXX, XXX XX A. nad D., zastúpená JUDr. Ernestom Vokálom, advokátom, Hlavná 61, 080 01 Prešov, proti odporcovi, predtým navrhovateľovi: Východoslovenská vodárenská spoločnosť, a. s., Komenského 50, 042 48 Košice, IČO: 36 570 460, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman, spoločnosť s ručením obmedzeným, Rázusova 1, 040 01 Košice, IČO: 36 588 725, o obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod spisovou značkou 3C/136/2010, o odvolaní navrhovateľky (v pôvodnom konaní odporkyne) proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou, č. k. 4C/58/2014-50 zo dňa 21. 10. 2014 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje uznesenie súdu prvého stupňa.

Navrhovateľka je povinná uhradiť odporcovi trovy odvolacieho konania vo výške 83,89 Eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa návrh navrhovateľky na obnovu konania vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod spisovou značkou 3C/136/2010 zamietol.

Ďalším výrokom zaviazal navrhovateľku uhradiť odporcovi trovy konania vo výške 350,22 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil súd prvého stupňa ust. § 228 ods. 1 písm. e), § 230 ods. 1, § 232 a § 234 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“).

Súd prvého stupňa mal v danom prípade za preukázané, že navrhovateľka podala návrh na obnovu konania po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty uvedenej vo vyššie citovanom ustanovení §-u 230 ods. 1 OSP. Vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že o tom, že ide o spotrebiteľskú vec, mala vedomosť už v čase písomného doručenia rozsudku súdu prvého stupňa a následne aj rozsudku súdu druhého stupňa, kde z odôvodnenia táto skutočnosť je jednoznačne zrejmá. Vzhľadom k tomu, že po doručení rozsudkov prvostupňového ako aj druhostupňového súdu vec bola právoplatne skončená dňa 05. 06. 2013, subjektívna trojmesačná lehota navrhovateľke uplynula najneskôr dňa 06. 09. 2013. Tvrdenie navrhovateľky, že o tom, že je v postavení spotrebiteľky sa dozvedela až z oznámenia Ministerstva spravodlivosti a že napriek prečítaniu odôvodnení rozhodnutí súdov prvého a druhého stupňa ich obsahu neporozumela, je právne irelevantné a podľa názoru súdu aj účelové, keďže z odôvodnení vyššie uvedených rozsudkov jednoznačne vyplýva, že jej bolo známe, že ide o spotrebiteľskú vec. Pokiaľ sa týka vedomosti o rozhodnutiach Súdneho dvora, považuje súd za potrebné poukázať (tak ako to koniec koncov uviedol aj odporca vo svojom písomnom vyjadrení), že v § 2 ods. 1 zákona číslo 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie v platnom znení a o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka.

Domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Z toho teda jednoznačne vyplýva, že navrhovateľke nič nebránilo uplatniť dôvod obnovy v zákonom stanovenej lehote, a keďže v ustanovení § 230 ods. 3 OSP sa uvádza, že navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné, súdu preto nezostávalo nič iné, iba návrh navrhovateľky na pripustenie obnovy konania zamietnuť.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa ust. § 142 ods. 1 O. s. p.. Odporca bol v konaní zastúpený advokátom, ktorý si vyčíslil trovy právneho zastúpenia v zmysle § 11 ods. 1 v spojení s ustanovením § 13 ods. 3 vyhlášky číslo 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (advokátskej tarify) účinnéj od 01. 07. 2013, kde za jeden úkon je odmena 61,87 Eur a súd priznal zástupcovi odporcu odmenu za tri úkony (prevzatie a príprava zastupovania 17. 09. 2014, vyjadrenie k návrhu dňa 17. 09. 2014, za účasť na pojednávaní dňa 30. 09. 2014), ako aj trikrát režijný paušál po 8,04 Eur za jeden úkon a po pripočítaní sumy 41,95 Eur ako 20 % DPH činila odmena advokáta spolu sumu 251,68 Eur. Okrem toho priznal náhradu cestovných výdavkov a náhradu za stratu času a to za cestu na pojednávanie I. - A. a späť dňa 30. 09. 2014 t. j. 100 km, pri cene benzínu Natural 1,46 Eur, spotrebe benzínu 7 litrov na 100 km a pri náhrade za spotrebované pohonné hmoty 10,22 Eur a po pripočítaní amortizácie (0,183 Eur x 100) 18,30 Eur a po pripočítaní 20 % DPH činili náhrady cestovného spolu sumu 34,22 Eur. Okrem toho súd priznal aj náhradu za stratu času (4 polhodiny á 13,40 Eur) 53,60 Eur a po pripočítaní 20 % DPH 10,72 Eur teda náhrada za stratu času činila spolu 64,32 Eur. Cestovné spolu s náhradou za stratu času celkove činilo sumu 98,54 Eur a po pripočítaní odmeny vo výške 251,68 Eur trovy právneho zastupovania činili celkove sumu 350,22 Eur.

Proti tomuto uzneseniu včas podala odvolanie navrhovateľka (v pôvodnom konaní odporkyňa). Namietala, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, keď mal za preukázané, že navrhovateľka podala návrh na obnovu konania po uplynutí 3-mesačnej subjektívnej lehoty. Navrhovateľka ako priemerný spotrebiteľ nebola zastúpená žiadnym právnym zástupcom a nemala vedomosť o porušení svojich práv ako spotrebiteľky. O týchto skutočnostiach bola informovaná dopytom na Ministerstve spravodlivosti SR dňa 25. 03. 2014 jej bolo oznámené, že v predmetnej veci v postavení spotrebiteľky a následne informovaniu sa v advokátskej kancelárii zistila, že došlo k porušeniu jej práva ako spotrebiteľky. Je potrebné vziať do úvahy, že rozsudky Súdneho dvora Európskej únie alebo súdu prvého stupňa pred 01. 05. 2004 v prevažnej časti nie sú preložené do slovenského jazyka, po tom táto subjektívna lehota je tiež viac menej otvorená, lebo použitie rozsudku v inom než v slovenskom jazyku znemožňuje uplatnenie takého dôvodu obnovy konania. V tejto spojitosti je nejasné ako preukazovať, kedy sa navrhovateľ dozvedel o rozsudku, ktorý by mal byť dôvodom na obnovu konania, lebo od navrhovateľa nemožno spravodlivo očakávať, aby sledoval celú judikatúru Súdneho dvora a ďalších dvoch komunitárnych súdov. Preto má navrhovateľka za to, že súd pokiaľ vôbec nevykonal nijaké dokazovanie, mal vychádzať z tvrdenia navrhovateľky a dospieť k záveru, že subjektívna lehota bola dodržaná. Samotná skutočnosť, že navrhovateľka mohla vedieť o svojom postavení ako spotrebiteľky, nestačí na právny záver, že lehota na podanie návrhu na obnovu konania uplynula. Nevedela, ani nijako nemohla vedieť, že nárok navrhovateľa v pôvodnom konaní, teraz odporcu je v rozpore s rozsudkami Súdneho dvora Európskej únie, o ktorých vedomosť nemala a nemohla mať bez dopytu na Ministerstvo spravodlivosti SR a následne v advokátskej kancelárii. Z tohto dôvodu má navrhovateľka za to, že 3-mesačná subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania začala plynúť od tohto momentu a nie od právoplatnosti rozhodnutia druhostupňového súdu. Návrh bol podaný v 3-mesačnej subjektívnej lehote a je daný dôvod obnovy konania v zmysle ust. § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p.. Preto navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a jej návrhu vyhovel.

Navrhovateľka podaním zo dňa 20. 02. 2015, po uplynutí lehoty na podanie odvolania, doplnila svoje odvolanie s tým, že namietala neúplne zistený skutkový stav. Súd prvého stupňa mal dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa nesprávne a nedostatočne zvažil okolnosti na vydanie uznesenia. Doplnenie odvolania podala z dôvodov zreteľa hodných podľa § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p.. V konaní navrhovateľka dôvod, pre ktorý by mal súd povoliť obnovu konania, teda existenciu nového dôkazu - dopyt dňa 25. 03. 2014 na Ministerstvo spravodlivosti SR a následne informovanie sa v advokátskej kancelárii, kde sa dozvedela, že v spotrebiteľskej veci boli použité nekalé zmluvné podmienky, je v rozpore s poctivým obchodným stykom, dobrými mravmi a že takéto konanie sa považuje za nekalú obchodnú praktiku. Návrh na obnovu konania je koncipovaný ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý slúži na to, aby mohla byť znovu prejednaná vec právoplatne skončená, a to zo zákonom

stanovených podmienok. Navrhovateľka sa v advokátskej kancelárii dozvedela, že dodávateľ porušuje dobré mravy. Voči spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci boli použité nekalé zmluvné podmienky a vedie nekalé praktiky. Sám seba považuje za priemerný subjekt práva. Súd v záujme vyššej kvality života nemôže rezignovať z pozície strážcu vyváženosti ustanovení spotrebiteľských zmlúv. Existuje totiž nezanedbateľné nebezpečenstvo, že sa nevyľúčia zo života spotrebiteľov nečestné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky. Priemerný spotrebiteľ do dopytu na Ministerstve spravodlivosti SR a následne v advokátskej kancelárii má vedomosť o tom, že zo strany dodávateľa dochádza k porušovaniu spotrebiteľského práva prostredníctvom praktizovania nekalých obchodných praktík. Navrhovateľka má za to, že dopyt a informovanie sa v advokátskej kancelárii o nekalých obchodných praktikách dodávateľa je novým dôkazom a z neho vyplývajú nové skutočnosti, ktoré nemohla bez svojej viny použiť v pôvodnom konaní ako odporkyňa a pritom môžu prívodiť pre ňu priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Konanie o obnovu konania bolo začaté 23. 05. 2014. V tom čase už existoval dopyt na Ministerstve spravodlivosti SR a následne informovanosť v advokátskej kancelárii, ktorá praktiky dodávateľa spoľahlivo vyjadrovala ako použitie nekalých obchodných praktík. Ďalej poukázala na ust. § 7 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa názoru navrhovateľky je naplnená skutková podstata pre obnovu konania, pretože existuje dôkaz a spotrebiteľ z procesného hľadiska nezavinil, že sa s ním súd nemohol oboznámiť. Dala do pozornosti rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 4C/16/2013 zo dňa 11. 06. 2013, t. j. rozhodnutie, na ktoré sa domáha obnovy konania a dal do pozornosti uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/85/2014 a uznesenie okresného súdu sp. zn. 4C/16/2013 s tým, že súd bol viazaný právnym názorom odvolacieho krajského súdu, keď vyslovil právny názor vo veci a uviedol, že pokiaľ v spotrebiteľskej veci boli použité nekalé zmluvné podmienky je v rozpore s poctivým obchodným stykom, dobrými mravmi a že takéto konanie sa považuje za nekalú obchodnú praktiku. Konania 3C/136/2010, 4C/16/2013 a 4C/58/2014 vzájomné súvisia a je potrebné si v tejto súvislosti uvedomiť, že súd neprijateľnosť zmluvnej podmienky vo svojom rozhodnutí konštituuje. V uznesení Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/85/2014 odvolací súd prvostupňovému súdu ozrejmil, prečo dospel k svojim skutkovým a právnym záverom a aké dôsledky z toho pre nové rozhodnutie plynú. Výslovne odvolací súd vo svojom právnom závere, ktorým bol súd prvého stupňa viazaný, uviedol, že pokiaľ spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci boli použité nekalé zmluvné podmienky, predstavuje to dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznať. Súd prvého stupňa sa bez splnenia zákonných predpokladov odklonil od záväzného právneho záveru vyjadreného odvolacím súdom. Zákonným sudcom je nielen sudca určený rozvrhom práce podľa osobitného predpisu, ale aj sudca, ktorý rešpektuje právny názor vyjadrený v zrušujúcom rozhodnutí súdu vyššieho stupňa. Odvolací Krajský súd v Prešove jednohlasne rozhodol a zastáva názor citovaný v uznesení 20Co/85/2014 zo dňa 29. 05. 2014, že pokiaľ voči spotrebiteľovi v spotrebiteľskej veci boli použité nekalé zmluvné podmienky, predstavuje to dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý je dôvodné teraz odporcovi, vtedy navrhovateľovi, náhradu trov konania nepriznať. Tento dôvod je daný charakterom konania. Pri posudzovaní okolností treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery účastníkov konania a všimnúť si aj okolnosti, ktoré viedli k uplatňovaniu práva na súde a ich postoj v konaní. Poukázal aj na ust. § 46 ods. 1 Ústavy SR, i na ust. § 1 O. s. p.. Zároveň si navrhovateľka uplatnila vrátenie neoprávnene vyrubeneho súdneho poplatku, a to uznesením zo dňa 25. 11. 2009, poplatok uhradený v kolkochoch v sume 43 Eur, uznesením zo dňa 02. 07. 2012 zrealizovaná platba vo výške 42,50 Eur dňa 13. 06. 2010 a uznesenie zo dňa 24. 03. 2011 za podané druhé odvolanie zrealizovaná platba vo výške 42,50 Eur dňa 13. 05. 2011. V tejto súvislosti poukázala navrhovateľka na ust. § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 72/1992 Zb. a na § 12 ods. 3 tohto zákona.

K odvolaniu navrhovateľky (predtým odporkyňa) sa vyjadril odporca (predtým navrhovateľ). Navrhol uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť. Poukázal na to, že právo navrhovateľky podať návrh na obnovu konania z dôvodu, že v postavení spotrebiteľky zaniklo pred podaním návrhu dňa 23. 05. 2014 v dôsledku uplatnenia subjektívnej lehoty dňa 06. 09. 2013. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 83,89 Eur. Vo vzťahu k zisteniu, že navrhovateľka predtým odporkyňa je v konaní 3C/136/2010 spotrebiteľka začala plynúť navrhovateľke subjektívna lehota najskôr od doručenia rozsudku odvolacieho súdu, čo vzhľadom k tomu, že rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 04. 04. 2013, č. k. 17Co/148/2012-187 nadobudol právoplatnosť dňa 05. 06. 2013 znamená, že subjektívna lehota navrhovateľke uplynula najneskôr dňa 06. 09. 2013. Návrh na obnovu konania podala navrhovateľka dňa 23. 05. 2014. K tvrdeniu navrhovateľky predtým odporkyne, že subjektívna lehota je zachovaná, keďže je nejasné preukazovať, kedy sa navrhovateľky o rozsudku, ktorý mal byť dôvodom na obnovu konania dozvedela, odporca predtým navrhovateľ uvádza, že rozhodnutia Súdneho dvora sa uverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie, pričom súdiac s § 2 ods. 1 zákona č.

416/2004 Z. z. o Úradnom vestníku Európskej únie o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému koho sa týka. Tak ako uviedol súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia, domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Tvrdenie navrhovateľky, že subjektívna lehota je viac - menej otvorená, keďže rozsudky pred 01. 05. 2004 z prevažnej časti nie sú preložené do slovenského jazyka je irelevantné. Keďže navrhovateľka v návrhu na obnovu konania uviedla rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré boli uverejnené v Úradnom vestníku EÚ v roku 2012 v Ú. v. EÚ v roku 2012 a v roku 2013 a vo vzťahu, ku ktorým navrhovateľke predtým odporkyni uplynula subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania 3 mesiace po uverejnení rozhodnutia v Úradnom vestníku EÚ.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie navrhovateľky - predtým odporkyne, nie je dôvodné.

Podľa ust. § 205 ods. 3 O. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Uplynutím lehoty na odvolanie teda zaniká možnosť odvolateľa upravovať rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, ale aj dopĺňať dôvody odvolania. Uvedené sa týka aj odvolania navrhovateľky v tomto konaní (predtým odporkyne), lebo jej odvolanie obsahuje všetky náležitosti požadované ustanovením § 205 O. s. p.. Ide teda o bezvadné odvolanie.

Podľa ust. § 41 ods. 2 O. s. p., každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený.

Odvolací súd rozhodoval na základe odvolania podaného na Okresný súd Vranov nad Topľou dňa 11.11.2014 (č. I. 53 spisu). Doplnenie odvolania proti uzneseniu Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 4C/58/2014 zo dňa 21.10.2014, ktoré bolo zasielané 20.2.2015 (č. I. 62 a nasl. spisu), považoval odvolací súd za nový návrh na obnovu konania podľa obsahu, keď navrhovateľka, predtým odporkyňa uviedla ust. § 228 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a označila nový dôkaz, a to dopyt dňa 25.03.2014 na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky a následné informovanie sa v advokátskej kancelárii. O tomto novom návrhu musí rozhodnúť súd prvého stupňa. Preto bude účelné tento nový návrh, po realizácii úkonov podľa § 43 a nasl. O. s. p. a zistení dopytom u navrhovateľky v lehote 60 dní, či ide skutočne o návrh na začatie konania, vylúčiť na samostatné konanie.

Doplnenie odvolania obsahuje jej návrh na vrátenie súdnych poplatkov, o ktorom tiež rozhodne súd prvého stupňa.

Navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala povolenia obnovy konania vo veci vedenej na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 3C/136/2010 z dôvodov uvedených v § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p. potom, čo rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou dňa 02.07.2012 rozhodol, že teraz navrhovateľka, vtedy odporkyňa je povinná zaplatiť teraz odporcovi, vtedy navrhovateľovi sumu 718,18 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne z dlžnej sumy od 01.03.2008 do zaplatenia, ako aj trovy konania v sume 121,31 Eur. Po podaní odvolania teraz navrhovateľkou, vtedy odporkyňou Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 04.04.2013 sp. zn. 17Co/148/2012 potvrdil vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou okrem výroku o zamietnutí žaloby čo do zvyšku, keďže mal za to, že bol náležitým spôsobom zistený skutkový stav, dôkazy boli riadnym spôsobom vyhodnotené a Okresný súd Vranov nad Topľou správne vec posúdil aj po právnej stránke a správne vo veci rozhodol s tým, že odporkyňa, teraz navrhovateľka neuniesla dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázala žiadnym spôsobom svoje tvrdenia o nesprávnom odpočte odobratej pitnej vody, a preto sa dostala do dôkaznej núdze. Dôvod obnovy konania uvedený v ust. § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p. podľa navrhovateľky bol v tom, že súd sa nevysporiadal so skutkovou otázkou súvisiacou so zanedbaním odbornej starostlivosti teraz odporcu, vtedy navrhovateľa ako dodávateľa voči odporkyni ako spotrebiteľky podľa smernice 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu a ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 84/450/EHS smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) číslo 2006/2004, kde ďalej v návrhu

odcitovala články 3 ods. 1, článok 2 písm. h), článok 2 písm. d) cit. smernice, ako aj poukázala na článok 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Okrem toho poukázala na ďalšie podľa jej názoru nedostatočné skutkové zistenia týkajúce sa výmeny vodomeru, ako aj na tú skutočnosť, že nebolo zistené, prečo vtedy navrhovateľ, teraz odporca menil merač vodomeru za neprítomnosti spotrebiteľa, pričom taktiež vôbec nebolo uložené teraz odporcovi, vtedy navrhovateľovi preukázať zvýšenú spotrebu vody a podľa jej názoru prístup súdu sa zdal byť poškodzujúci spotrebiteľa. Okrem toho poukázala na reklamáciu zo strany odporkyne, teraz navrhovateľky, faktúry, ako aj na rozpor rozhodnutí, ktoré sú napádané obnovou konania s rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie tak, ako ich uviedla vo svojom návrhu. Taktiež poukázala na neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmluve číslo 90-000004443PD2007 o dodávke vody z verejného vodovodu, odvádzaní odpadových vôd a odvádzaní vôd z povrchového odtoku verejnou kanalizáciou ako aj na tú skutočnosť, že návrh bol podaný včas a to od času, kedy sa teraz navrhovateľka, vtedy odporkyňa informovala dopytom na Ministerstvo spravodlivosti SR zo dňa 25. 03. 2014, kde jej bolo oznámené, že v predmetnej veci je v postavení spotrebiteľky a následne informovaním sa v advokátskej kancelárii zistila, že došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľky.

Podľa ust. § 228 ods. 1 písm. e) O.s.p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

Podľa ust. § 230 ods. 1 O.s.p., návrh na obnovu konania treba podať v lehote troch mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

Odvolací súd sa plne stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľka - predtým odporkyňa podala návrh na obnovu konania po uplynutí trojmesačnej subjektívnej lehoty uvedenej v ust. § 230 ods. 1 O.s.p.. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, že pokiaľ sa týka vedomosti o rozhodnutiach Súdneho dvora v § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie v platnom znení a o všetkom čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známe každému, koho sa týka. Domnienka o znalosti uverejnených právnych záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Z toho skutočne jednoznačne vyplýva, že teraz navrhovateľke - predtým odporkyni, nič nebránilo uplatniť dôvody obnovy v zákonom stanovenej lehote. Skutočne podľa ust. § 230 ods. 3 O.s.p., navrátenie lehoty na obnovu konania nie je prípustné. Preto súd prvého stupňa správne návrh navrhovateľky zamietol.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že navrhovateľka - predtým odporkyňa, podala návrh na obnovu konania z dôvodov uvedených v ust. § 228 ods. 1 písm. e/ O.s.p.. Pre záver o zamietnutí návrhu na obnovu konania z dôvodov uvedených v tomto ustanovení, nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími skutočnosťami, a teda, či uplynula trojmesačná subjektívna lehota i z dôvodu, že navrhovateľka - predtým odporkyňa mala vedomosť už v čase písomného doručenia rozsudku, že ide o spotrebiteľskú vec.

Súd prvého stupňa správne rozhodol i o trovách konania, keď ich priznal úspešnému odporcovi - predtým navrhovateľovi. Navrhovateľka - predtým odporkyňa v pôvodnom odvolaní ani proti trovám konania, ktoré boli priznané predtým navrhovateľovi - teraz odporcovi, riadne nenamietala. Namietala až v doplnenom odvolaní, pričom poukázal na rozhodnutie v inom senáte. Právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení iného senátu odvolacieho súdu nie je senát rozhodujúci vo veci viazaný a nebol ním viazaný ani súd prvého stupňa v konkrétnej veci. Preto námietka nezákonného sudcu nie je dôvodná.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Úspešnému odporcovi - predtým navrhovateľovi patrí náhrada trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby, teda vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 10.12.2014 vo výške 61,87 Eur a režijný paušál 8,04 Eur a 20 % DPH vo výške 13,98 Eur. Preto odvolací súd zaviazal navrhovateľku - predtým odporkyňu uhradiť tieto trovy konania odporcovi - predtým navrhovateľovi.

Súd prvého stupňa rozhodne o návrhoch navrhovateľky na vrátenie súdnych poplatkov i o podaní označenom ako doplnenie odvolania bezodkladne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.